

Tiremin Kollarında 5

– KOCAMANOĞLU · 13 Eylül 2011

...

Rüya görmeye başlamıştı. "Gün boyu bozkırlarda at koşturmuş, akşam üstü pınar başında bir atlı ile kapışmış, ikisi de yaralanmışlardı. Yarı baygın bir durumdayken Bir ay yüzlü hanımın adamları tarafından boş bir çadıra götürülmüştü. Ardından bayılmıştı. Tedavisi yapılmış, sonra da dinlenmeye bırakılmıştı. Aradan geçen zamanı unutmuştu. Kaç gün kaç gece geçtiğini hatırlamıyordu. Gözlerini açtığında nerede olduğunu sordu. Bir ara çadırda Ay yüzlü genç hanımın adamlarına verdiği talimatları hatırlar gibiydi. Kimseler yoktu. Birazdan çadırın kapısı açıldı. Yiyecek getiren bahadıra sordu.

"Etrafında siper olduğunuz bu kadın kimdir? Kimin Nesidir?"

"Kağan kızı Tuğçe İrem Sultandır." Bir kağan kızı olduğuna sevindi. Kağan kızı T.İrem'in kollarında bir ömür boyu yatmayı hatta ölmeyi arzu etmenin hayalini düşledi. Geçen sürede iyileşir gibi olmuştu. Çadırı açıp içeri giren T.İrem'i gördü. Yanındakileri fark etmedi bile. Kağan kızının güzelliği karşısında güzelliği karşısında şaşkındı. Billur bir suyun akışını andıran bir sesiyle Kağan kızı sordu.

T.İrem'in "Nasılslın?" billur sesi karşısında yarasını unutmuştu.

"İyiim. Teşekkür ederim" dedi bahadır.

"Bahadır, Bir beğ olduğun anlaşılıyor. Kimsin?"

"Hayır, beğ değilim. Sade bir budunum."

Kağan kızı gözlerini bahadıra dikti. Sözlerine inanmamış gibiydi. Yüreğinin içini okumak isteyen bir durumu vardı. Bakışıyorlardı. Bir kağan kızının gözlerine bu kadar ısrarla bakmak aklın alacağı bir şey değildi. Bir beğ bile olsa bir kağan kızına nasıl bakardı fakat bahadır oralı bile olmadı. Kızın ela yeşil gözlerine bakınca kendinden geçmişti. Bu gözler kendini geriye götürerek sevgili evdeşini görür gibi olmuştu.

"Bahadır nereye gidiyorsun?" Sultanın sözlerini duymamıştı bile. Sorusunu tekrarlayınca kendine geldi. "Yürek Devletine"

"Orası neresidir? Bilemedim. Biz kuzeye gidiyoruz. Sende bizimle gelebilirsin"

"Buyruk senindir" dedi ve yüzüne bakmadı. Gün boyu gidildi. Gece ormanda bir pınar başında

konakladılar. Getirilenleri reddetmek üzereyken kağan kızının gönderdiğini öğrenince reddetmekten vazgeçti. Evdeşinin kağan kızına benzemesi gönlünde doğan yakınlığı artırıyordu. Ama Kağan kızı evdeşinden daha güzeldi. Kağan kızı olmasa da evdeşi olsa ne iyi olurdu. Kağan kızının bin bir çiçeğin açması kadar bir tebessümle gülümsedi.

"Bahadır yarın yollarımız ayrılıyor. Bunun için ne düşünüyorsun?"

"Bunun için yüreğim sızlıyor"

"Neden?"

"Buyruğunla geldim. İhsanını esirgemedim. Buna karşılık hizmet edemedim."

"Hizmet etmek elindedir. Seni babama götürürüm. Himayesinde istediğin kadar hizmet edersin."

"Bağışla sultanım. Babanın buyruğuna giremem ama başka buyruğunu cana minnet bilirim."

"Demek ki yarın ayrılıyor. Benden ne dilersin?"

"Dileğim sağlığındır sultanım, adamlarınla vuruştüğüm için bağışlamanı dilerim."

"Suç sende değildi. Öyleyse sana borkümü veriyorum."

"Bana ün verdin. Ölünceye kadar bir şeref hatırası olarak saklayacağım" gönlüne od düşmüştü. Kağan kızına gönül kaptırmıştı. Yaralı yatarken yaşlı kadın anlatmıştı. "Tuğçe İrem'in anası bilge bir kadındı. Ona gizli bilgilerden çok şeyler öğretmiş. İnsanın yüreğinden geçeni anlar, ne yapacağını sezer, düşündüklerini bilir, ona karşı durulmazmış. Hala evlenmedi. Kendine eş olabilecek eri bulamadı. Ne kadar güzelse de bileği de o kadar güçlüdür. Uçan kuşu gözünden vurur, at yarışında geçen olmazdı. Büyü yapmaz ama gözleri bir büyüden yamandır. Ağu içmez ama sözü ağudan daha keskindir. Okla yüreğini delmez ama bakışı ile adam öldürür. Gülümseyişi kılıçtan beter devirir." Diye anlatmıştı.

İçine düşen od onu yakıyordu. Yüreği yanmasına rağmen yapacakları vardı. Gitmeliydi. Gönlü geride kalmasına rağmen ölümden bir adım ileride olan; ayrılık gelip çatmıştı. Ayrılırken bir ozan bir çam ağacı altında kopuzu elinde oturuyordu. Ayrılığa varmakta olan bahadırın sanki derdini dile getiren türküyü söylüyordu.

"Gece gelip çatınca"

"Kederle bunalır gönlüm"

"Ufukta güneş batınca"

"Sanma dinlenir gönlüm"

"Tire kızlarının gözleri"

"Bakınca gönül yarar"

"Onları gündüzleri güneş"

"Geceleyin de ay sarar"

Camilerden dalga dalga ezan sesleri geliyordu. Ozan sesi yerine ezan sesi ile uyandı. Rüya gördüğünü anladı. Şafak atmıştı. Tirem'in tereyağını bala katarak kahvaltı ettiler. Resepsiyona almak istememesine rağmen ücretini ödedi. Kıza adını sordu. "Senem" demişti. Yatak bedelini ödeyerek otelden ayrıldılar. Güneş yeni doğuyordu. Selçuk yönünde şeftali ve incir bahçeleri arasında insanlar uykunun kolları arasındayken Tire'ye veda ediyorlardı.

Tire-100904